Sygn. akt II Ca 131/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzenna Ernest (spr.)
Sędziowie:	SO Violetta Osińska SO Tomasz Szaj
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2014 roku w S.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 22 października 2013 roku, sygn. akt I C 1499/10

1. ***zmienia pkt I zaskarżonego wyroku nadając mu brzmienie: zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 3.259,33 zł (trzech tysięcy dwustu pięćdziesięciu dziewięciu złotych trzydziestu trzech groszy) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 30 czerwca 2010 r. i oddala powództwo w pozostałym zakresie;***

2. ***oddala apelację w pozostałej części;***

3. ***zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt II Ca 131/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 3.259,33 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 10 marca 2010 roku (punkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.735,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Wyrokiem z dnia 2 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VI Pracy, w sprawie z VI P 51/08, z powództwa M. K. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 288.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia zapłaty. W pkt II wyroku Sąd zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 19.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pkt III nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 12.000,00 zł. Od powyższego orzeczenia apelację wywiodła pozwana spółka. Wyrokiem z dnia 27 października 2009 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w sprawie III APa 17/09, oddalił apelację i zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 4.050,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. W dniu 23 marca 2009 r. z rachunku (...) sp. z o.o. w G. dokonano przelewu na rzecz M. K. kwoty 12.000,00 zł. W dniu 28 października 2009 r. pomiędzy powódką a pozwanym zostało zawarte porozumienie. W § 1 pkt 2 porozumienia strony wskazały, że z tytułu odsetek ustawowych pozwanemu przysługiwało roszczenie w wysokości 45.674,00 zł, wyliczonych od kwoty 288.000,00 zł od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 27 października 2009 r. W § 2 pkt 2 porozumienia strony oświadczyły, że do zapłaty pozostała łącznie kwota 345.991,00 zł, która miała zostać zapłacona w dwóch równych ratach, płatnych w następujący sposób: I rata w wysokości 172.995,90 zł płatna w terminie do dnia 16 listopada 2009 r. na poczet zasądzonego wynagrodzenia; II rata w wysokości 172.995,50 zł płatna do dnia 30 listopada 2009 r. w ramach której zawierała się kwota 115.004,50 zł na poczet zasądzonego wynagrodzenia, kwota 45.674 zł na poczet odsetek liczonych od kwoty 288.000,00 zł od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 27 października 2009 r. oraz kwota 12.317,00 zł tytułem kosztów procesu. W § 2 pkt 3 wierzyciel zobowiązał się, iż do dnia 16 grudnia 2009 r. nie będzie wszczynał postępowania egzekucyjnego [...] pod warunkiem dotrzymania przez dłużnika terminów płatności, o których mowa w § 1 ust. 2 porozumienia. W przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, strony przyjęły że porozumienie wygasało, a wierzyciel mógł dochodzić od dłużnika pozostałej kwoty do zapłaty na drodze postępowania egzekucyjnego, łącznie z kwotami odsetek należnych od niezapłaconej kwoty należności głównej, liczonych od dnia 28 października 2009 r. do dnia zapłaty. W § 3 pkt 1 porozumienia strony ustaliły, że dłużnik dokona przewidzianych prawem potrąceń od kwoty 288.000,00 zł z tytułu należnych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Następnie powódka dokonała następujących wypłat: w dniu 16 listopada 2009 r. kwoty 128.672,35 zł - zasądzone wynagrodzenie netto; w dniu 1 grudnia 2009 r. kwoty 74.920,07 zł - zasądzone wynagrodzenie netto i 12.000,00 zł kosztów procesu; w dniu 1 grudnia 2009 r. kwoty 12.317,00 zł - zasądzone koszty procesu; w dniu 30 grudnia 2009 r. kwoty 30.000,00 zł - odsetki; w dniu 5 stycznia 2009 r. kwoty 18.339,56 zł - odsetki. Z uwagi na przekroczenie terminów zapłaty zawartych w porozumieniu powódka utraciła prawo do umorzenia części odsetek. W trakcie realizacji wypłat strony prowadziły korespondencję e-mail w sprawie przesunięcia terminów płatności oraz wysokości rat. Tą droga powódka informowała również pozwanego o wyliczeniu składek i podatków. Pozwany odmówił podania powódce informacji o uzyskiwaniu przychodów z innych źródeł. W dniu 10 lutego 2010 r. M. K. wystąpił do Komornika Sądowego Rewiru VI przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z wnioskiem egzekucyjnym, wnosząc o wyegzekwowanie od (...) sp. z o.o. kwoty 2.805,60 zł tytułem odsetek w wysokości ustawowej od kwoty należności głównej 276.000,00 zł, w następujący sposób: od kwoty 276.000,00 zł począwszy od dnia 28 października 2009 r. do dnia 16 listopada 2009 r. w wysokości 1.966,03 zł; od kwoty 147.327,65 zł począwszy od dnia 17 listopada 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. w wysokości 839,57 zł oraz o kosztów egzekucji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego. W dniu 15 lutego 2010 r. komornik zawiadomił powódkę o wszczęciu postępowania egzekucyjnego i zajęciu rachunku bankowego. W dniu 10 marca 2010 r. z rachunku bankowego powódki dokonano przelewu na rzecz pozwanego kwoty 3.259,33 zł. Postanowieniem z dnia 12 marca 2010 r. komornik zakończył postępowanie egzekucyjne wobec zapłaty w całości należności przez dłużnika. Nadto ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 303,73 zł, w tym opłatę stosunkową 257,83 zł, oraz wydatki w kwotach 0,70 zł i 45,20 zł, które również zostały w całości wyegzekwowane od dłużnika. Powódka będąc zobowiązana do zapłaty na rzecz pozwanego wynagrodzenia w wysokości 288.000,00 zł była również zobowiązana jako płatnik składek ZUS do pobrania składek na ubezpieczenie społeczne. Składki wynosiły: ubezpieczenie emerytalne 9,76% przychodu, ubezpieczenie rentowe 1,50% przychodu; ubezpieczenie chorobowe 2,45% przychodu; ubezpieczenie zdrowotne 9,00% przychodu. W 2009 roku płatnik składek ZUS powinien zaprzestać pobierania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu przez pracownika przychodu wynoszącego 95.970,00 zł. Tyle w 2009 roku wynosiła roczna podstawa wymiaru składek emerytalno-rentowych. Powódka zapłaciła zatem pozwanemu wynagrodzenie w kwocie 288.000,00 zł brutto w

następujący sposób: w dniu 16 listopada 2009 r. dokonała przelewu kwoty 128.672,35 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego tego samego dnia. Podstawę ww. przelewu stanowiła lista płac obejmująca kwotę 172.995,50 zł brutto, z której dokonano potrąceń na kwotę 44.323,15 zł, w tym 28.012,15 zł składki ZUS i 16.311,00 zł zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych; w dniu 1 grudnia 2009 r. powódka dokonała przelewu kwoty 74.920,07 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 2 grudnia 2009 r. Podstawę tego przelewu stanowiła lista płac obejmująca kwotę 115.004,50 zł, z której dokonano potrąceń na kwotę 40.084,43 zł, w tym 12.914,43 zł składki ZUS i 27.170,00 zł zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wypłacając kwotę 288.000,00 zł brutto powódka potrąciła ogółem 84.407,58 zł tytułem składek ZUS i PIT, zaś na rzecz pozwanego przelała łącznie 203.592,42 zł. W zakresie odsetek ustawowych powódka dokonała następujących przelewów: w dniu 30 grudnia 2009 r. powódka dokonała przelewu kwoty 30.000,00 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 31 grudnia 2009 r.; w dniu 5 stycznia 2010 r. powódka dokonała przelewu kwoty 18.339,56 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 5 stycznia 2010 r. Ww. odsetki powódka naliczyła następująco: od kwoty 172.995,50 zł za okres od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 16 listopada 2009 r., tj. 28.667,49 zł; od kwoty 115.004,50 zł za okres od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 1 grudnia 2009 r., tj. 19.672,07 zł (w dacie wpływu na konto powinno być 19.712,95 zł). W zakresie zwrotu kosztów powódka dokonała następujących wypłat: w dniu 23 marca 2009 r. dokonała przelewu kwoty 12.000,00 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 24 marca 2009 r.; w dniu 1 grudnia 2009 r. dokonała przelewu kwoty 12.217,00 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 2 grudnia 2009 r. Ogółem powódka wypłaciła pozwanemu tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 24.317,00 zł, podczas gdy zgodnie z wydanymi orzeczeniami powinna była zapłacić 23.867,00 zł. Powódka dokonując wypłaty kwoty 172.995,50 zł brutto dokonała potrącenia należnych składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie ogółem 28.012,15 zł. Jeżeli pracownik był zatrudniony w jednej firmie i tym samym nie miał innych tytułów do ubezpieczeń społecznych, to do pracodawcy należała bieżąca kontrola osiąganych przez niego przychodów. Pozwany w 2009 roku posiadał przychody będące podstawą do naliczania składek emerytalno-rentowych w innej firmie, o czym miał obowiązek poinformować powódkę. Powódka tymczasem powzięła o tym wiedzę na podstawie zawiadomienia ZUS w kwietniu 2011 roku i dopiero wówczas dokonała korekty niesłusznie pobranych składek emerytalno-rentowych, co skutkowało powstaniem nadpłaty w kwocie 1.820,99 zł. Powódka w dniu 19 kwietnia 2011 r. przekazała pozwanemu kwotę 1.470,10 zł, tj. po korekcie składki zdrowotnej i naliczeniu podatku. Natomiast wypłacając kwotę 115.004,50 zł dokonała potrącenia składki na ubezpieczenie społeczne w kwocie 12.914,43 zł. Powódka prawidłowo naliczyła i pobrała składki na ubezpieczenia społeczne. Prócz powyższego powódka wypłacając pozwanemu kwotę 172.995,50 zł pobrała zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych w wysokości 18% podstawy obliczenia, tj. kwotę 16.311,00 zł. W przypadku wypłaty kwoty 115.004,50 zł powódka pobrała podatek wysokości 32% podstawy obliczenia, tj. kwotę 27.170,00 zł. Powódka wyliczyła i pobrała podatek zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo jest uzasadnione w całości. Sąd wskazał, iż powódka domagała się zasądzenia do pozwanego wierzyciela kwoty 3.259,33 zł, w toku postępowania argumentując, że wierzyciel bezpodstawnie zainicjował egzekucję obowiązku zapłaty ww. kwoty. Zatem Sąd przyjął, iż powódka swoje roszczenie wywodziła w stosunku do wierzyciela z treści art. 415 k.c. Sąd zaznaczył, iż bezspornym w niniejszej sprawie były zarówno istnienie obowiązku zapłaty powódki na rzecz pozwanego jak i wysokość należności. Nadto okoliczności te zostały potwierdzone prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Szczecinie i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie. Poza sporem pozostawało również to, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia porozumienia regulującego sposób zapłaty. Sąd Rejonowy wskazał, iż spór stron ogniskował się wokół wywiązania się powódki z obowiązku uiszczenia zasądzonego na rzecz pozwanego wynagrodzenia. Początkowo pozwany stał na stanowisku, że powódka w całości zrealizowała swoje obowiązki w zakresie zapłaty kwoty 288.000,00 zł, w tym uiściła należne pozwanemu odsetki i w związku z powyższym przyznał, że bezzasadnie wszczął postępowanie egzekucyjne do kwoty 2.805,60 zł tytułem odsetek w wysokości ustawowej od kwoty należności głównej, które skutkowało ostatecznie zapłaceniem przez powódkę egzekwowanej należności oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. Jednakże na dalszym etapie pozwany kwestionował prawidłowość wyliczenia kwoty netto wynagrodzenia, zarzucając powódce nieprawidłowości w wyliczeniu składek emerytalno-rentowych i zaliczek na podatek. Zdaniem powoda miały one skutkować niewywiązaniem się powódki z nałożonych na nią obowiązków i uzasadniać egzekwowanie przez pozwanego odsetek od należności głównej, w zakresie w jakim powódka popadła w opóźnienie. Sąd zaznaczył, iż obowiązkiem powódki domagającej się udzielenia ochrony roszczeniu zgłoszonemu na podstawie art. 415 k.c. było wykazanie spełnienia

przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, a więc zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę, bezprawności działania, winy sprawcy, szkody (wysokości) oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Sąd I instancji wskazał, iż jego rzeczą była weryfikacja wyliczenia przez powódkę kwoty wynagrodzenia netto oraz wywiązania się z obowiązku zapłaty odsetek wyższych niż określone w porozumieniu, a to z uwagi na przekroczenie ustalonych przez strony terminów płatności. Ustalając powyższe Sąd zaznaczył, iż posłużył się zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz opinią biegłej sądowej J. J.. W ocenie Sądu opinia biegłej była przekonująca. Została ona opracowana zgodnie z treścią postanowienia Sądu i w sposób rzetelny. Sąd zaznaczył, iż rozumowanie biegłej oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione. Biegła przedstawiła i uargumentowała dokonane przez siebie wyliczenia oraz przyjęty tok wnioskowania w sposób zrozumiały. W oparciu o zebrane dowody oraz wnioski biegłej Sąd I instancji przyjął, że w dniu 23 marca 2009 r. z rachunku (...) sp. z o.o. w G. dokonano przelewu na rzecz M. K. kwoty 12.000,00 zł, do której orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie zostało opatrzone rygorem natychmiastowej wykonalności. Następnie, po zawarciu porozumienia przez strony, powódka zapłaciła pozwanemu wynagrodzenie w kwocie 288.000,00 zł brutto w następujący sposób: w dniu 16 listopada 2009 r. dokonała przelewu kwoty 128.672,35 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego tego samego dnia. Podstawę ww. przelewu stanowiła lista płac obejmująca kwotę 172.995,50 zł brutto, z której dokonano potrąceń na kwotę 44.323,15 zł, w tym 28.012,15 zł składki ZUS i 16.311,00 zł zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych; w dniu 1 grudnia 2009 r. powódka dokonała przelewu kwoty 74.920,07 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 2 grudnia 2009 r. Podstawę tego przelewu stanowiła lista płac obejmująca kwotę 115.004,50 zł, z której dokonano potrąceń na kwotę 40.084,43 zł, w tym 12.914,43 zł składki ZUS i 27.170,00 zł zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wypłacając kwotę 288.000,00 zł brutto powódka potrąciła zatem ogółem 84.407,58 zł tytułem składek ZUS i PIT, zaś na rzecz pozwanego przelała łącznie 203.592,42 zł. Biegła przy tym jednoznacznie wskazała, że obowiązkiem powódki jako płatnika było potrącenie z przyznanego pozwanemu wynagrodzenia składek na ubezpieczenie społeczne i na podatek. Biegła wskazała, że składki w 2009 roku wynosiły: ubezpieczenie emerytalne 9,76% przychodu; ubezpieczenie rentowe 1,50% przychodu; ubezpieczenie chorobowe 2,45% przychodu; ubezpieczenie zdrowotne 9,00% przychodu. W 2009 roku płatnik składek ZUS powinien zaprzestać pobierania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu przez pracownika przychodu wynoszącego 95.970,00 zł. Tyle w 2009 roku wynosiła roczna podstawa wymiaru składek emerytalno-rentowych. Biegła wskazała, że dokonując wypłaty kwoty 172.995,50 zł brutto powódka dokonała potrącenia należnych składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie ogółem 28.012,15 zł. Natomiast wypłacając kwotę 115.004,50 zł powódka dokonała potrącenia składki na ubezpieczenie społeczne w kwocie 12.914,43 zł. Prócz powyższego powódka wypłacając pozwanemu kwotę 172.995,50 zł pobrała zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych w wysokości 18% podstawy obliczenia, tj. kwotę 16.311,00 zł. W przypadku wypłaty kwoty 115.004,50 zł powódka pobrała podatek wysokości 32% podstawy obliczenia, tj. kwotę 27.170,00 zł. W obu przypadkach biegła podała, że powódka prawidłowo naliczyła i pobrała składki na ubezpieczenie społeczne, a także wyliczyła i pobrała podatek zgodnie z obowiązującymi przepisami. W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, że pozwany nie wywiązał się z ciążących na nim obowiązków, tj. nie dokonał skutecznego zawiadomienia powódki o dodatkowym źródle przychodu, które winno skutkować innymi naliczeniami składek na ubezpieczenie społeczne. Sąd stwierdził, iż biegła odnosząc się do powyższego trafnie wskazała, że powódka powzięła wiedzę o dodatkowym źródle przychodu pozwanego dopiero na podstawie zawiadomienia ZUS w kwietniu 2011 roku i wówczas dokonała korekty niesłusznie pobranych składek emerytalno-rentowych, co skutkowało powstaniem nadpłaty w kwocie 1.820,99 zł. Powódka w dniu 19 kwietnia 2011 r. przekazała pozwanemu kwotę 1.470,10 zł, tj. po korekcie składki zdrowotnej i naliczeniu podatku. Jednocześnie zdaniem Sądu Rejonowego nie budziło wątpliwości, że powódka uchybiła terminom zapłaty należności głównej, określonym w porozumieniu z dnia 28 października 2009 r., co rodziło po jej stronie obowiązek naliczania dalszych odsetek ustawowych, tj. ponad umówiony okres od 22 lipca 2008 r. do dnia 27 października 2009 r. Sąd wskazał, iż z zeznań świadka M. U. wynikało jednak, że powódka mając świadomość utraty prawa do częściowego umorzenia odsetek, samodzielnie naliczyła odsetki za cały okres zwłoki w płatności świadczenia głównego. Sąd zaznaczył, iż okoliczność ta znalazła potwierdzenie w opinii biegłej, która wskazała, że w zakresie odsetek ustawowych powódka dokonała następujących przelewów: w dniu 30 grudnia 2009 r. powódka dokonała przelewu kwoty 30.000,00 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 31 grudnia 2009 r.; w dniu 5 stycznia 2010 r. powódka dokonała przelewu kwoty 18.339,56 zł, która wpłynęła na rachunek pozwanego w dniu 5 stycznia

2010 r. Ww. odsetki powódka naliczyła następująco: od kwoty 172.995,50 zł za okres od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 16 listopada 2009 r., tj. 28.667,49 zł; od kwoty 115.004,50 zł za okres od dnia 22 lipca 2008 r. do dnia 1 grudnia 2009 r., tj. 19.672,07 zł (w dacie wpływu na konto powinno być 19.712,95 zł). Biorąc powyższe pod uwagę Sad I instancji przyjął, że do dnia 10 lutego 2010 r. powódka wywiązała się wobec pozwanego z ciążących na niej obowiązków w zakresie płatności całego wynagrodzenia oraz naliczonych od tego świadczenia odsetek ustawowych. Sąd stwierdził, że konieczność późniejszej, nieznacznej korekty wielkości składek na ubezpieczenie społeczne nie mogła doprowadzić do odmiennej od powyższej oceny, a to z tego względu, że nieprawidłowość była skutkiem okoliczności za które powódka nie ponosi odpowiedzialności. Powódka jako płatnik składek opierała się na założeniu, że pozwany posiada wyłącznie jedno źródło przychodu. Sąd uznał, że założenie to było z wszech miar uzasadnione zachowaniem pozwanego, który zaniechał poinformować powódkę o dodatkowej podstawie naliczania składek. Zdaniem Sądu nie bez znaczenia przy tym jest to, że bierność pozwanego nie tylko skutkowała niewielką - w skali przyznanego mu wynagrodzenia - nieścisłością, ale również powstała nadpłata składek została mu stosunkowo szybko zwrócona. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że pozwany nie może wywodzić ze swojej niczym nieusprawiedliwionej bierności w przekazywaniu powódce stosownych informacji negatywnych skutków dla (...) sp. z o.o. Sąd wskazał też, iż analiza treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, wniosku egzekucyjnego oraz chronologia zdarzeń nie dają podstawy do przyjęcia, iż pozwany kiedykolwiek zamierzał egzekwować od powódki zawyżone zaliczki na poczet ubezpieczeń społecznych. Przeciwnie, pozwany stojąc na stanowisku, że otrzymał od powódki odsetki za cały okres zwłoki, sam jednocześnie przyznał, że egzekwował jedynie odsetki od wynagrodzenia, a nie jakiekolwiek inne świadczenia, w tym brakującą jego zdaniem część świadczenia głównego czy też zawyżone składki. Sąd stwierdził, że skoro jednak powódka w dacie płatności dokonała prawidłowego wyliczenia należnego pozwanemu wynagrodzenia netto oraz uiściła odsetki ustawowe wyliczone za cały okres zwłoki w spełnieniu świadczenia głównego, to M. K. nie miał żadnych podstaw do inicjowania postępowania egzekucyjnego w powyższym zakresie. Sąd uznał, że pozwany dysponując wiedzą co wielkości kwot przekazanych na jego rachunek oraz wszelkimi możliwościami do weryfikacji ich źródła oraz sposobu wyliczenia - przez złożenie wniosku egzekucyjnego w sytuacji, gdy roszczenie jego zostało już zaspokojone, działał bezprawnie i w sposób zawiniony doprowadził do powstania po stronie powódki szkody. Sąd wskazał, iż takie zachowanie stanowi czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. i zgodnie z zawartą w tym artykule normą rodzi obowiązek odszkodowawczy. Zdaniem Sądu bez znaczenia przy tym było, że wniosek do komornika opierał się na niewadliwym tytule wykonawczym, albowiem ta okoliczność nie mogła wyłączyć bezprawności działania i zwolnić od odpowiedzialności za wyrządzoną wszczęciem egzekucji szkodę. Jeżeli zaspokojony wierzyciel wykorzystuje (nawet lekkomyślnie) istnienie tytułu w celu ponownego wyegzekwowania już spełnionego świadczenia, to jego działanie zawsze spotkać musi się z negatywną oceną w sensie nie tylko moralnym, ale i prawnym. Organ egzekucyjny nie jest wszak uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, postępowanie zatem - w razie jego bezpodstawności - toczy się na ryzyko wierzyciela, który winien naprawić wyrządzone takim postępowaniem szkody. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że pozwany inicjując postępowanie egzekucyjne miał obowiązek starannego wyliczenia egzekwowanego roszczenia. Dokonując tego wyliczenia winien przeto był posłużyć się wszelkimi dostępnymi sposobami weryfikacji swoich wyliczeń, tak by wykluczyć ryzyko egzekucji już zapłaconych należności. Nadto pozwany miał wpływ na dalsze (po złożeniu wniosku) czynności egzekucyjne, po cofnięcie wniosku egzekucyjnego włącznie, a zatem mógł dokonać sprawdzenia wskazywanej we wniosku kwoty również w toku egzekucji. Rezygnacja przez pozwanego z tych czynności musi zdaniem Sądu I instancji prowadzić do oceny, iż M. K. ponosi winę w bezzasadnym wszczęciu postępowania egzekucyjnego względem powódki. Skutkiem jego zachowania było powstanie szkody w majątku (...) sp. z o.o., na którą złożyły się należność główna w kwocie 2.160,00 zł, koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 150,00 zł, koszty egzekucyjne w kwocie 45,20 zł, opłata egzekucyjna w kwocie 257,83 zł i opłata za przelew w kwocie 0,70 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego nie budziło wątpliwości, że na skutek wniosku pozwanego z rachunku bankowego powódki pobrana została suma ww. kwot, tj. 3.259,33 zł. Szkoda powódki w ocenie Sądu pozostaje przeto w bezpośrednim związku ze złożeniem tego wniosku egzekucyjnego. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy w pkt I. wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.259,33 zł. Sąd wskazał, iż roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c. i data początkowa naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności odszkodowania ustalona została na dzień 10 marca 2013 r., a więc przypada na dzień pobrania z rachunku powódki świadczenia, które uprzednio zostało przez (...) sp. z o.o. spełnione. Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji zaznaczył, iż oparł się na zgromadzonych dokumentach, których treść i autentyczność nie były przez strony

kwestionowane. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków D. M. (1), M. U. i pozwanego, które uznał za wiarygodne w zakresie w jakim korespondowały ze sobą i odpowiadały pozostałemu materiałowi dowodowemu. Sąd oparł się również na opiniach biegłej sądowej J. J., dochodząc do przekonania, że przedstawione przez biegłą opinie nie zostały skutecznie podważone przez żadną ze stron. Sąd zaznaczył, że co prawda obszerne zarzuty zarówno do pierwotnej opinii jak i pisemnej opinii uzupełniającej złożył pozwany, jednakże biegła nie tylko nie zmieniła swojego stanowiska, podtrzymując wszystkie wnioski i wyliczenia, ale także przedstawiła argumenty przemawiające za bezpodstawnością stanowiska pozwanego odnośnie rzekomego nieprawidłowego naliczenia wynagrodzenia netto, a także okoliczności na kim w istocie spoczywał obowiązek ustalenia i ujawnienia faktu posiadania przez pozwanego dodatkowego źródła dochodu - jako przesłanki do zmniejszenia poziomu naliczonych i pobranych składek. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy uznał dowód z opinii biegłej sądowej za w pełni wiarygodny, albowiem sporządzony został zgodnie z treścią postanowienia dowodowego, w sposób rzetelny, kompletny i fachowy. Treść opinii jest zgodna z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Przedstawiony w nich tok rozumowania w sposób logiczny i jasny prowadzi do sformułowanych wniosków. Sposób dokonywania analizy jest zasadnie motywowany, a ostateczne, końcowe stanowisko biegłego wyrażone w sposób stanowczy. Z uwagi na powyższe Sąd I instancji oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Sąd wskazał, że wniosek ten dotyczył okoliczności dostateczne wyjaśnionych w niniejszej sprawie to dodatkowo zmierzał do niczym nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania. Z tych samych przyczyn Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci opinii z zakresu rachunkowości. Sąd stwierdził, że dowód ten nie mógł stanowić skutecznej przeciwwagi dla dowodu z opinii biegłego, to ponadto stanowił jedynie powtórzenie polemiki pozwanego z wyliczeniami sporządzonymi przez biegłą J. J.. Sąd wskazał też, iż nie bez znaczenia było również to, że wnioski dowodowe zawarte w piśmie pozwanego z dnia 8 marca 2013 r. były spóźnione. O kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął w pkt. II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. wskazując, że powódka wygrała niniejszą sprawę w całości. Pozwany winien przeto zwrócić poniesione przez powódkę koszty postępowania, na które złożyła się opłata od pozwu w kwocie 163 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, ustalone w stawce minimalnej na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 t.j.) w kwocie 600 zł, opłata skarbowa od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w łącznej kwocie 955,50 zł. Zatem Sąd stwierdził, że powódka mogła domagać się od pozwanego kwoty 1.735,50 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Skarżący orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

1) art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnej i dokładnej analizy i oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a tym samym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające w szczególności na:

- ustaleniu przez sąd, iż powódka nie miała wiedzy na temat uzyskiwania przez pozwanego dochodów z innego źródła, a także, iż pozwany odmówił powódce podania informacji o uzyskiwaniu przez niego przychodu z innych źródeł gdy tymczasem z dowodów zgromadzonych w sprawie w tym przede wszystkim z pisma procesowego z dnia 16.03.2009 r. w sprawie sygn. akt IX P 823/08 wraz z załącznikami, w tym umową o pracę pozwanego z (...) Bank (...) S.A. (załączonego do pisma pozwanego z dnia 10.05.2011 r. złożonego w niniejszej sprawie), wynika wprost, że powódka dysponowała umową o pracę pozwanego zawartą z (...) Bank (...) S.A., z której to umowy wynikała wysokość wynagrodzenia pozwanego; ponadto na co wskazywał przesłuchiwany w charakterze strony M. K. przed rozliczeniem płac powódka posiadała wiedzę o innych źródłach przychodu pozwanego, bowiem strony prowadziły spór sądowy o zapłatę z tytułu istniejącego między pozwanym a powódką zakazu konkurencji;

- sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez niezasadne przyjęcie, iż powódka wykazała zgodnie z zasadą określoną w art. 6 k.c. zarówno zaistnienie zdarzenia wywołującego

szkodę w jej majątku, jak i przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego co do zasady jak i co do wysokości;

2) art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez:

- uwzględnienie opinii biegłego i wyprowadzenie na jej podstawie wadliwych wniosków co do wysokości i charakteru świadczeń spełnianych przez powódkę na rzecz pozwanego w sytuacji, gdy biegła uznała, iż kwoty należnego wynagrodzenia były wypłacane pozwanemu zgodnie z zawartym między stronami w dniu 28.10.2009 r. porozumieniem, gdy tymczasem zgodnie z treścią § 2 ust. 3 ww. porozumienia, które znajduje się jako dowód w aktach niniejszej sprawy, wygasło ono wskutek opóźnienia powódki w zapłacie pozwanemu kwot zasądzonych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie i wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie;

- oparcie się na wypowiedziach biegłego zastrzeżonych wyłączne do kompetencji Sądu, to jest kwestiach prawnych i ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie i zastąpienie tej oceny stwierdzeniem, że „biegła trafnie wskazała, że powódka powzięła wiedzę o dodatkowym źródle przychodu pozwanego dopiero na podstawie zawiadomienia ZUS w kwietniu 2011 r.";

3) art. 217 k.p.c. w zw. z art. 207 § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed 3 maja 2012 r., w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego oraz wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii prywatnej, co miało wpływ na wynik sprawy, jako że Sąd orzekał na podstawie niepełnego materiału dowodowego, w sytuacji gdy zgłoszenie nastąpiło we właściwym czasie, bowiem potrzeba powołania się na ten dowód stała się stronie pozwanej wiadoma i pojawiła się dopiero później, czyli po terminie z art. 207 § 3 k.p.c. zakreślonym przez Sąd;

4) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku polegające na:

- braku przytoczenia przy ocenie materiału dowodowego rzeczywistych twierdzeń zeznającego w charakterze strony pozwanej M. K. i niewskazanie przyczyn, dla których Sąd odmówił tym zeznaniom wiarygodności w szczególności w kwestii niewiedzy pozwanego na temat sposobu rozliczenia przez powódkę wypłaconego mu przez powódkę wynagrodzenia;

- niewskazanie przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wskazanym przez powoda dowodom w sprawie w postaci pisma procesowego z dnia 16.03.2009 r. w sprawie sygn. akt IX P 823/08 wraz z załącznikami, w tym umową o pracę pozwanego z (...) Bank (...) S.A.;

- braku decyzji, co do zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia kwoty 12.000 zł utrudniającym poddanie zapadłego rozstrzygnięcia kontroli instancyjnej;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 415 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i nieoddalenie powództwa w całości, w sytuacji, gdy w sprawie wykazane zostało, że nie zaistniały przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, tj. brak było winy pozwanego, który na dzień złożenia wniosku egzekucyjnego nie miał wiedzy od powódki w zakresie wysokości naliczenia i odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, jak i zaliczki na podatek dochodowy od wynagrodzenia zasądzonego na rzecz pozwanego na podstawie wyroków sądów, wobec powyższego mógł sądzić po przeprowadzeniu własnych wyliczeń, że powódka nie wypłaciła w całości zasądzonego na jego rzecz wynagrodzenia;

2) art. 455 poprzez jego niezastosowanie w zw. z art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty należności głównej wraz z odsetkami wysokości ustawowej od dnia 10 marca 2010 r., tj. od dnia wyrządzenia szkody powódce gdy tymczasem roszczenie powódki było bezterminowe, co wiąże powstanie stanu opóźnienia z wezwaniem pozwanego do zapłaty.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu za I instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu za II instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto skarżący wniósł o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji wydanego na rozprawie w dniu 8.10.2013 r., w którym Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe pozwanego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rachunkowości oraz dopuszczenia dowodu z dokumentu prywatnego - opinii sporządzonej przez biegłego rewidenta mgr E. N..

W piśmie procesowym z dnia 29 września 2014 r. strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna jedynie w zakresie dotyczącym żądania ubocznego co do odsetek, w pozostałej zaś części - bezzasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dotyczącego naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c., określającego wymagania, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku, może być ono ocenione jako mające wpływ na wynik sprawy w sytuacjach wyjątkowych, do których można zaliczyć takie, w których braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania konstrukcyjne. Natomiast, dla wypełnienia przez Sąd obowiązku wynikającego z art. 328 § 2 k.p.c. bez znaczenia pozostaje, czy wskazana przez ten Sąd podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia oraz ocena stanowisk stron są prawidłowe. Dokonanie wadliwych bądź niepełnych ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych uzasadnia bowiem podniesienie zarzutów naruszenia właściwych przepisów prawa procesowego lub materialnego.

W zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do roszczenia głównego powódki Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne, bez ich ponownego przytaczania. Uznaje również za prawidłową wywiedzioną na ich podstawie ocenę prawną.

Zdaniem Sądu orzekającego Sąd I instancji zgodnie z wymogami obowiązującymi w postępowaniu cywilnym zgromadził w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy. Nie jest zasadny podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. W ocenie Sądu odwoławczego nie ma podstaw do przyjęcia, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego narusza reguły swobodnej oceny dowodów. Zgromadzony materiał dowodowy został przez Sąd Rejonowy poddany wnikliwej ocenie, odpowiadającej wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c., tj. regułom logicznego rozumowania, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów.

Sąd odwoławczy stwierdza, iż Sąd I instancji słusznie uznał, że powódka do dnia 10 lutego 2010 r. wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt VI P 51/08 zarówno w zakresie należności głównej, jak też w zakresie odsetek ustawowych od tej należności. Dokonując w tym zakresie ustaleń Sąd I instancji prawidłowo oparł się na dokumentach oraz posiłkował się opinią biegłej sądowej J. J.. Wymieniona biegła sądowa sporządziła opinię pisemną, a następnie wobec podniesionych do niej zarzutów uzupełniającą opinię pisemną oraz uzupełniającą opinię ustną. Biegła w zleconym jej przedmiocie miała wymagane kwalifikacje, a sporządzając opinię zapoznała się zarówno z aktami sprawy, w tym z materiałem dowodowym dotyczącym przedmiotu zlecenia, jak też stanowiskiem stron. Wyprowadzone zaś przez biegłą wnioski zostały należycie uzasadnione i tym samym jej opinia jest przekonywująca. W ocenie Sądu orzekającego odmienne ustalenia w kwestii będącej przedmiotem zlecenia biegłej sądowej J. J. nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym, a w związku z tym nie sposób poczynić sprzecznych ustaleń z prawidłową opinią tej biegłej,

czego domagał się apelujący. Przy tym należy zauważyć, iż z jednej strony biegła sądowa miała na uwadze, że pomiędzy stronami sporu zostało zawarte w dniu 28 października 2009 r. porozumienie, jednakże co istotne biegła dokonując wyliczeń uwzględniła, iż nie doszło do zrealizowania jego warunków, w konsekwencji czego powódka w ramach wywiązywania się z ciążącego na niej obowiązku doliczyła odsetki ustawowe także za dalszy okres po zawarciu tego porozumienia.

W tym miejscu wymaga jeszcze zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 286 k.p.c. sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Zatem od uznania sądu zależy konieczność przedstawienia dodatkowej opinii od tego samego lub innego biegłego. Warto przy tym wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 10 stycznia 2002 r. (sygn. akt II CKN 639/99, Lex nr 53135), zgodnie z którym specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby". Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydźwięku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy wskazuje, iż w zakresie sporządzonej przez biegłą sądową J. J. opinię pisemną oraz uzupełniającą opinię pisemną i ustną nie występuje rozbieżność, niezupełność lub niejasność, zaś materiał dowodowy daje podstawy do oparcia się wyłącznie na tej opinii. Apelujący nie wykazał bowiem okoliczności, które uzasadniałyby powołanie dodatkowej opinii innego biegłego.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż w sprawie spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Sąd Okręgowy wskazuje, iż w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt Km (...), które toczyło się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. M. (2) we wniosku egzekucyjnym sporządzonym w dniu 8 lutego 2010 r. pozwany M. K. wskazał, iż przedmiotem egzekwowanym są odsetki od należności głównej wynikającej z wymienionego prawomocnego wyroku. Z wniosku tego wynika, iż kwota netto należności głównej została zapłacona, lecz nie została uwzględniona zapłata odsetek w dniu 30 grudnia 2009 r. na kwotę 30.000 zł i w dniu 5 stycznia 2010 r. na kwotę 18.339,56 zł. Sąd odwoławczy wskazuje, iż w tym zakresie miał na względzie stanowisko wyrażone przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 czerwca 2010 r., w którego treści pozwany przyznał, że w tym przedmiocie postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce było bezzasadne, gdyż kwota odsetek ustawowych należnych mu od powódki, liczona od kwoty należności głównej, została już przez powódkę zaspokojona w dniu 31 grudnia 2009 r. oraz w dniu 5 stycznia 2010 r. Zatem w zakresie w jakim pozwany wyartykułował we wskazanym wniosku o wszczęcie egzekucji należność egzekwowaną roszczenie w tej części zostało już zaspokojone. Z kolei odsetki zostały wyliczone od należności brutto, co oznacza iż kwestie związane z naliczaniem składek na ubezpieczenie społeczne czy podatek pozostają bez znaczenia i tym samym jedynie prowadziły do przedłużenia postępowania w sprawie.

Przechodząc dalej Sąd orzekający wskazuje, iż kwestia korekty wielkości składek na ubezpieczenie społeczne po 10 lutym 2010 r. w ogóle nie miała wpływu na ocenę zagadnienia wywiązania się przez powódkę do dnia 10 lutego 2010 r. z ciążącego na niej obowiązku wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt VI P 51/08. Należy bowiem podkreślić, iż z art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jednoznacznie wynika, iż to rzeczą ubezpieczonego było stosowne zawiadomienie wszystkich płatników składek o przekroczeniu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek. Natomiast pozwany nie dokonał takiego zawiadomienia powódki. W ocenie Sądu Okręgowego od takiego zawiadomienia nie zwalniała informacja o innym zatrudnieniu pozwanego, uzyskana przez powódkę w toku postępowania sądowego dotyczącego innych roszczeń. Podkreślenia wymaga, iż ubezpieczony jest zobowiązany zawiadomić wszystkich płatników o przekroczeniu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, co wiąże się z wypłaconym wynagrodzeniem, a nie wynikającym z umowy o pracę. W tej sytuacji to zachowanie pozwanego stanowiło przyczynę pobrania przez powódkę składek emerytalno-rentowych, czego korektę dokonała po otrzymaniu zawiadomienia Zakładu Ubezpieczeń

Społecznych w kwietniu 2011 r. Zresztą pozwany we wniosku egzekucyjnym nie wskazał nawet, aby egzekwował na jego podstawie kwoty wynikające z nieprawidłowego rozliczenia składek.

Zatem pomimo, iż powódka spełniła przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km (...), które toczyło się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. M. (2), egzekwowaną w postępowaniu egzekucyjnym wyżej omówioną należność z tytułu odsetek, pozwany M. K. w dniu 10 lutego 2010 r. złożył w tym postępowaniu wniosek o wszczęcie egzekucji w tym zakresie, co oznacza iż pozwany działał w sposób zawiniony.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 września 2008 r., sygn. akt II CSK 200/08 (LEX nr 470032) stwierdził, że co do zasady wszczęcie i prowadzenie przez wierzyciela egzekucji przeciwko dłużnikowi na podstawie tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego orzeczenia Sądu zapatrzonego w klauzulę wykonalności, nie może być uznane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c.

Zaznaczyć jednak należy, iż Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa 883/07 (LEX nr 370757) wskazał, iż przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. jest bezprawność działania lub zaniechania sprawcy rozumiana jako naruszenie norm powszechnie obowiązujących jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego. Sąd ten stwierdził także, że jeżeli zaspokojony wierzyciel wykorzystuje istnienie tytułu wykonawczego w celu ponownego wyegzekwowania już spełnionego świadczenia, to jego działanie zawsze musi spotkać się z negatywną oceną, nie tylko w sensie moralnym, ale i prawnym. Organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem, postępowanie zatem – w razie jego bezpodstawności – toczy się na ryzyko wierzyciela, który winien naprawić wyrządzoną takim postępowaniem szkodę (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 18 września 2003 r., I ACa 144/03, Wokanda 2004, nr 12, s. 46).

W okolicznościach sprawy zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało doręczone powódce w marcu 2010 roku i tym samym nie była ona w stanie podjąć obrony swoich praw i przeciwstawić się zajęciu wierzytelności z tytułu rachunku bankowego. W wyniku wszczęcia tego postępowania z rachunku bankowego powódki została pobrana kwota 3.259,33 zł. Stąd pozwany wszczynając bezpodstawnie te postępowanie egzekucyjne wyrządził powódce szkodę w wysokości 3.259,33 zł.

Jeśli chodzi o forsowany w niniejszej sprawie przez pozwanego zarzut potrącenia to Sąd orzekający zauważa, iż w myśl art. 505 pkt 3 k.c. nie mogą być umorzone przez potrącenie wierzytelności wynikające z czynów niedozwolonych. Dla porządku Sąd jedynie zaznacza, iż kwota 12.000 zł, która została przedstawiona do potrącenia została zapłacona, co wynika z treści porozumienia, w którym ustalono, że kwota wpłacona tytułem zabezpieczenia zostaje zaliczona na te koszty. Natomiast pozostała kwota kosztów postępowań została wpłacona 1 grudnia 2009 r. co daje kwotę wyższą, gdyż jak zauważyła biegła przy sporządzeniu wymienionego porozumienia doszło do przestawienia cyfr, a mianowicie zamiast kwoty 4.050 wpisano kwotę 4.500 co spowodowało że pozwany otrzymał większą kwotę.

Wobec powyższego Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji apelacji i podniesionych w niej zarzutów w zakresie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do roszczenia głównego, a tym samym nie było podstaw do wzruszenia w tym zakresie zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do apelacji w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do roszczenia ubocznego powódki, a mianowicie o odsetkach ustawowych od roszczenia głównego z tytułu czynu niedozwolonego, Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił datę początkową naliczania tych odsetek, tj. od dnia 10 marca 2010 r. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dalej z § 2 tego przepisu wynika, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Stosownie do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Biorąc pod uwagę kryterium czasu, w którym dłużnik

zobowiązanie powinien spełnić, wyróżnia zobowiązania terminowe i bezterminowe. Zobowiązaniami terminowymi są takie zobowiązania, których termin wykonania wynika z ich treści, jeżeli zaś nie da się ustalić terminu spełnienia świadczenia przez dłużnika należy przyjąć, że zobowiązanie ma charakter bezterminowy. W przypadku zobowiązania bezterminowego dłużnik powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela do wykonania, wtedy też zobowiązanie takie staje się wymagalne.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy Sąd orzekający zaznacza, iż powódka domagając się obok roszczenia głównego także odsetek ustawowych od należności głównej nie wykazała bowiem, aby wezwała w rozumieniu art. 455 k.c. pozwanego do zapłaty tej należności, tak aby możliwe było naliczanie odsetek od dnia 10 marca 2010 r. Z kolei w toku niniejszego postępowania w dniu 29 czerwca 2010 r. pozwanemu został doręczony odpis pozwu i odpis nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 czerwca 2010 r., co oznacza iż pozwany został w dniu 29 czerwca 2010 r. wezwany w rozumieniu art. 455 k.c. do wykonania świadczenia będącego przedmiotem pozwu. Wobec tego pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia od dnia 30 czerwca 2010 r. Dlatego też odsetki ustawowe od uwzględnionego przez Sąd I instancji roszczenia głównego powódki należą się jej za okres obejmujący tak ustalone opóźnienie, a nie tak jak przyjął to Sąd Rejonowy. Zatem jedynie w tym zakresie należało zweryfikować punkt I. zaskarżonego wyroku.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I., o czym orzekł w punkcie 1. wyroku, w pozostałej zaś części na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, o czym orzekł w punkcie 2. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 3. sentencji wyroku na podstawie o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Z art. 108 § 1 k.p.c. wynika, że sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Cytowany przepis wyraża podstawową zasadę rozstrzygania o kosztach postępowania - odpowiedzialności za jego wynik. Mając powyższe unormowanie na względzie Sąd Okręgowy wskazuje, iż w rozpatrywanej sprawie apelacja pozwanego w zakresie roszczenia głównego okazała się w całości niezasadna, a więc to on jest w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. stroną przegrywającą sprawę w postępowaniu apelacyjnym. Zatem wobec złożonego przez stronę powodową żądania zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, to pozwany winien zwrócić jej przedmiotowe koszty. Na koszty te złożyło się wyłącznie wynagrodzenie reprezentującego stronę powodową radcy prawnego w wysokości 300 zł, które przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia, zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r. poz. 490).